

Arrest

nr. 179 428 van 14 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 10 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 oktober 2016.

Gelet op de beschikking van 8 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DELGRANGE die *loco* advocaat M. PARRET verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar asielaanvraag op dezelfde motieven baseert als degene die door haar echtgenoot M.K. worden aangevoerd in het kader van diens asielaanvraag. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift en ter terechtzitting niet betwist.

Inzake verzoekende partij haar echtgenoot wordt bij arrest nr. X van 14 december 2016 als volgt gemotiveerd:

“1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegegeeld werd

waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. In de beslissing wordt door de commissaris-generaal vastgesteld en geoordeeld dat er anno 2016 geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor bloedwraak. Er wordt o.a., verwijzende naar het facebookaccount van verschillende familieleden van verzoeker, vastgesteld dat verzoekers beweringen dat hij en zijn familie in Albanië uit vrees voor bloedwraak opgesloten leefden ongeloofwaardig zijn. Verder wordt onder meer vastgesteld dat verzoeker en zijn echtgenote omtrent belangrijke elementen in hun relaas warrige en weinig coherente verklaringen aflegden. Daarnaast wordt gesteld dat verzoeker de door zijn familie gedurende de afgelopen decennia ondernomen verzoeningspogingen naar aanleiding van de bloedvete met de K.'s niet aannemelijk maakt. Tevens wordt opgemerkt dat hij zijn bewering dat hij onheus door de politie van K. werd behandeld evenmin aannemelijk maakt.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken, vergoelijken en minimaliseren van enkele van de bevindingen van de commissaris-generaal.

Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift zijn verklaring aan de commissaris-generaal herhaalt dat hij niet verantwoordelijk is voor de houding van zijn familie, zelfs indien die zich in gevaar brengt, wijst de Raad erop dat dienaangaande door de commissaris-generaal terecht werd gesteld dat ofschoon het aannemelijk is dat een individu een onredelijk risico kan nemen, het erg weinig waarschijnlijk of aannemelijk is dat indien er werkelijk een bloedwraakdreiging zou zijn zoveel van verzoekers familieleden -gelet op de informatie die hun facebookaccount heeft prijsgegeven- tegelijkertijd dergelijke grote risico's (inzake het zich regelmatig buitenshuis begeven, op reis gaan, hun woonplaats op facebook kenbaar maken,...) zouden nemen. Verzoeker werpt hier, door het louter herhalen van eerdere verklaringen, geen ander licht op.

Verzoeker beperkt zich voorts tot een selectieve lezing van de informatie van het Commissariaat-generaal vevat in het administratief dossier omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië, waarbij hij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch hij slaagt er niet in (met concrete, valabele en objectieve elementen) aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Daarenboven dient erop te worden gewezen en te worden benadrukt dat aan verzoekers relaas, met name zijn huidige vrees voor bloedwraak, hoe dan ook geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt en werpt geen ander licht op de verschillende concrete vaststellingen die de commissaris-generaal alsoo terecht deden besluiten.

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontcrachten. Het relaas is niet geloofwaardig of aannemelijk en kan derhalve geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent

een algemene situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 oktober 2016, voert verzoekende partij aan dat zij en haar familie het slachtoffer zijn van een vendetta, die door de verwerende partij niet wordt betwist. Verzoekende partij vervolgt dat haar echtgenote niet geantwoord heeft dat de kinderen niet buiten mochten, maar wel dat de kinderen niet kunnen leven zoals de andere kinderen en de bestreden beslissing deze verklaring verkeerd heeft geïnterpreteerd. Verzoekende partij wijst er nog op dat zij duidelijk gesteld heeft dat er geen mogelijkheid is voor politiebescherming en dat dit ook blijkt uit het rapport dat door het Commissariaat-generaal werd geraadpleegd.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting aanvoert dat zij en haar familie het slachtoffer zijn van een vendetta die door de verwerende partij niet wordt betwist, gaat zij geheel uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing waarin op grond van de verschillende vaststellingen, welke niet worden ontkracht of weerlegd, zeer duidelijk wordt vastgesteld en geoordeeld dat aan de beweerde vendetta geen geloof kan worden gehecht. Zo staat in de bestreden beslissing o.a. zeer duidelijk te lezen “Dat er aan de door u beweerde bloedvete met de familie K. geen enkel geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit (...)” en voorts onder meer dat “Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er anno 2016 geen enkel geloof meer aan de door u aangehaalde vrees voor bloedwraak gehecht kan worden” (bestreden beslissing, p. 3). Verzoekende partij lijkt dit bewust geheel uit het oog te verliezen, doch zij brengt hoe dan ook geen concrete en valabele argumenten aan die de verschillende vaststellingen die de commissaris-generaal alzo deden oordelen in een ander daglicht vermogen te stellen.

Verzoekende partij haar betoog dat haar echtgenote niet heeft geantwoord dat de kinderen niet buiten mochten, maar wel dat de kinderen niet kunnen leven zoals de andere kinderen en dat de bestreden beslissing deze verklaring verkeerd heeft geïnterpreteerd, vermag geenszins afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op het pertinente motief in de bestreden beslissing waar het volgende wordt vastgesteld: “Vooreerst kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw beweringen dat u en uw familie in Albanië uit vrees voor bloedwraak opgesloten leefden. Zo blijkt uit de facebookaccount van uw echtgenote M.(...) dat u samen met uw echtgenote na uw vrijlating in 2016 Valentijn vierde met de plaatselijke kerkgemeenschap in Fushë Krujë, hetgeen u erkende (CGVS II, p. 8). Hoewel u aanvankelijk bij uw eerste gehoor tot tweemaal toe stelde dat uw kinderen zelfs niet wisten wat het was om met een bal op de binnenkoer van jullie huis te spelen (CGVS I, p. 3; p. 8), zijn op verschillende door uw echtgenote geposte foto's uw kinderen wel degelijk op de binnenkoer van jullie woning te zien, hetgeen u bij uw tweede gehoor bevestigde. Hiermee geconfronteerd, erkende u dat de kinderen op de binnenkoer van jullie woning kwamen, zei u dat u bij uw eerste gehoor bedoeld had dat ze niet buiten mochten spelen zoals andere kinderen en ontkende u gezegd te hebben dat ze in een gevangenis binnen zaten. Een overtuigende uitleg ter rechtvaardiging van deze tegenstrijdigheid gaf u evenwel niet (CGVS II, p. 8). Uw echtgenote beweerde voorts aanvankelijk dat ze samen met haar kinderen slechts één keer bij u in de gevangenis op bezoek was gekomen. Later had ze het plotsklaps over drie à vier bezoeken (CGVS M.(...), p. 2). Gevraagd of de verplaatsingen naar de gevangenis de enige verplaatsingen buitenshuis waren, bevestigde uw echtgenote meermaals stellig dat dit de enige verplaatsingen van haar kinderen buiten haar woning waren (CGVS M.(...), p. 2). Even later moest ze echter erkennen dat uw kinderen de afgelopen jaren meermaals naar de plaatselijke kerk in Fushë Krujë gingen. Geconfronteerd met haar tegenstrijdige verklaringen, zei ze enkel dat ze haar kinderen niet zelf naar de kerk bracht. Een afdoende uitleg voor deze ernstige tegenstrijdigheid gaf ze evenwel niet (CGVS M.(...), p. 3). Uit de facebookaccount van E.(...) K.(...), zoon van uw broer B.(...), blijkt dat hij, in tegenstelling tot vele Albanese kinderen die in een bloedvete betrokken zijn, naar school gaat en dat hij zelfs deelnam aan een schooluitstap naar Tropojë, de regio rond Kukës waar de bloedwraakdreiging logischerwijs het hoogst is. Ook uit de facebookpagina van A.(...) K.(...), zoon van uw broer S.(...), blijkt dat A.(...) zich vrijelijk in

Albanië verplaatst. Hij plaatste onder meer foto's van zijn reis naar het zuiden van Albanië, en meer bepaald naar Gjirokaster en Sarandë, en duidde op een kaartje zijn woonplaats in Tirana aan (CGVS II, p. 8). Uit A.(...) broer M.(...) K.(...) facebookaccount blijkt duidelijk dat hij in het Verenigd Koninkrijk verblijft. Nochtans blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat bloedwrekers zich niet noodzakelijk aan landsgrenzen houden. Uit de facebookaccount van Y.(...), S.(...) derde zoon, blijkt eveneens dat hij zich vrijelijk buitenshuis verplaatst: zo is hij onder meer op een foto in een winkelcentrum in Tirana te zien. Het facebookprofiel van Y.(...) K.(...), zoon van uw broer M.(...) die in Italië verblijft, toont dan weer verschillende recente foto's waarop Y.(...) en zijn vader M.(...) in de regio rond Kukës buitenshuis te zien zijn. Uit de facebookpagina van uw broer F.(...) zoon J.(...) K.(...) blijken diens veelvuldige verplaatsingen buiten zijn woning: hij postte onder meer (live-)foto's van een trip aan zee in Vlorë en van uitstapjes in Laç. Uw broer F.(...) zoon E.(...) K.(...) postte foto's waar hij te zien is in het centrum van Fushë Krujë (CGVS II, p. 11) en checkte meermaals in in cafés met vrienden. Uit een foto d.d. 12 februari 2016 kan afgeleid worden dat hij naar Kukës trok. E.(...) broer G.(...) K.(...), die momenteel in Duitsland verblijft – hetgeen ook duidelijk uit zijn facebookprofiel blijkt –, verplaatste zich volgens zijn facebookprofiel in het verleden ook vrijelijk in Albanië: zo postte hij onder meer meerdere foto's waarop hij in het centrum van Fushë Krujë te zien is. Uit de facebookprofielen van G.(...) en A.(...) K.(...), zoons van uw overleden broer B.(...), blijkt niet alleen duidelijk dat ze in Brescia, Italië, verblijven, maar blijkt tevens dat A.(...) in een recent verleden naar Albanië op reis is geweest. Geconfronteerd met de verschillende facebookaccounts van uw familieleden, gaf u onder meer aan dat uw familieleden toch opgesloten leefden – ze konden onder meer niet werken –, dat u niet wist dat ze niet opgesloten leefden en frequent buitenkwamen, dat het de verantwoordelijkheid is van uw familieleden – niet de uwe – als ze buitenkomen en dat wat ze deden gevaarlijk was (CGVS II, p. 7; p. 9-10). Deze uitleg is echter geenszins afdoende. Gelet op uw gedrag op facebook – u likete immers veel foto's van familieleden, hetgeen u erkende (CGVS II, p. 9) – is het geenszins aannemelijk dat u niet op de hoogte was van de attitude van uw familie. Ofschoon het aannemelijk is dat een individu een onredelijk risico kan nemen, is het bovendien erg weinig waarschijnlijk dat, indien er werkelijk een bloedwraakdreiging zou zijn, dergelijke risico's door zoveel familieleden tegelijkertijd genomen zouden worden. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt bijgevolg onweerlegbaar dat, in tegenstelling tot uw beweringen, u (sinds uw vrijlating uit de gevangenis in januari 2016), uw kinderen en uw mannelijke familieleden, i.e. uw broers en hun zonen, niet opgesloten leefden. Aangezien u beweerde dat u en uw familie opgesloten dienden te leven omdat jullie in een bloedvete met de familie K.(...) verwickeld zijn en aangezien er aan de door u beweerde aanzienlijke inperking van jullie bewegingsvrijheid geen enkel geloof kan worden gehecht,

wordt tevens de geloofwaardigheid van de bloedvete met de familie van R.(...) en Ra.(...) K.(...) zelf op fundamentele wijze ondergraven." Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt dit pertinente motief uit de bestreden beslissing.

Waar verzoekende partij erop wijst dat zij duidelijk gesteld heeft dat er geen mogelijkheid is voor politiebescherming en dat dit ook blijkt uit het rapport dat door het Commissariaat-generaal werd geraadpleegd, verwijst de Raad naar de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt gesteld: "Verzoeker beperkt zich voorts tot een selectieve lezing van de informatie van het Commissariaat-generaal verrat in het administratief dossier omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië, waarbij hij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch hij slaagt er niet in (met concrete, valabele en objectieve elementen) aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Daarenboven dient erop te worden gewezen en te worden benadrukt dat aan verzoekers relaas, met name zijn huidige vrees voor bloedwraak, hoe dan ook geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt en werpt geen ander licht op de verschillende concrete vaststellingen die de commissaris-generaal alzo terecht deden besluiten." Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt en werpt geen ander licht op deze vaststelling.

Verzoekende partij brengt derhalve geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 5 oktober 2016 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontcrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië. "

Bijgevolg toont verzoekende partij evenmin aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS